Názor prvého soudu, že námitky shora uvedené nemají, vzhledem na založení primerní směnečné pohledávky podpisem A. jako vydatele, místa, jest právně mylný.

Jestliže tedy C. nevyhověl vůbec nebo úplně učiněné úmluvě, nemůže on ani jeho cessionář žádati úplného neb částečného zaplacení žalobní směnky, při čemž dlužno výslovně na to poukázati, že nař. min. sprav. ze dne 6. října 1853 č. 200 ř. z. na přítomný případ užiti nelze.

Vzhledem na právní názor prvého soudu nedostalo se okolnostem pro rozhodnutí věci důležitým náležitého zjištění a vysvětlení prvým soudem, z čehož se podává, že řízení v prvé instanci trpí takovými vadami, jež řádné posouzení sporné věci soudem odvolacím zamezují, Z důvodů těch bylo odvolání vyhověti, rozsudek prvý zrušiti a věc pro nedostatek předpokladů § 496. odst. poslední c. ř. s. procesnímu soudu k dalšímu řízení a k novému vynesení rozsudku vrátiti.

Pro výhradu právní mocí tohoto usnesení (§ 519. č. 3. c. ř. s.) směrodatnou byla úhrada, že v judikatuře nejvyššího soudu v poslední době různě řešena byla otázka, zda bezforemný převod blankoakceptu prvým nabyvatelem na druhého se má pokládati za směnečný převod nebo za obecnoprávní cessi ve smyslu §. 1392. obč. z. (rozhod. nejvyš. soudu č. j. Rv II 329/12, č. j. R II 412/12, č. j. R VI 10/12.).

C. k. nejvyšší soud revisnímu rekursu žalobcovu s poukazem na správné, zákonu a stavu věci úplně odpovídající odůvodnění v odpor vzatého usnesení, které vývody revisního rekursu nijak vyvráceno není, místa nedal, a k vývodům rekursním jenom poznamenal, že tvrzení revisního rekursu, že žalovaný B. obdržel valutu, neodpovídá skutečnosti.

Usnesení c. k. nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 16. července 1912, č. j. R II 671/12. Dr. Liška.

Přípojka: »a spol.« přípustna jest při komanditní společnosti i tehdy, když se v ní nalezá třeba jen jediný veřejný společník. Příspěvek k výkladu čl. 17., odst. 2. obch. zák.

K firmě jednotlivce: »K. Jouza, železárna Velký Osek«, přistoupila choť s peněžitým vkladem jako komanditistka, a zažádal po té majitel této firmy za zápis této komanditní společnosti pod firmou: »Železárna Velký Osek, Jouza a spol.« do rejstříku obchodního.

První a druhá stolice žádaný zápis odmítly s tímto

odůvodněním:

Dle obsahu čl. 17. a 150. obch. zák. není pro znění firmy komanditní společnosti označení její co takové výslovně předepsáno.

V tomto případě, kde jde o změnu při firmě již zapsané, může stačiti podle čl. 24. i posavadní znění firmy, ano vyhlášením zápisu ve smyslu min. nařízení ze dne 10. prosince 1901, č. 40. ř. z., přichází k výrazu, o jakou společnost se jedná, takže obecenstvo v omyl v tomto směru uvedeno býti nemůže. Avšak přes to nelze shledati žádané znění firmy přípustným. Jdeť podle návrhu o firmu novou, jejíž znění musí odpovídati zásadě pravdy materielní.

Přípojka: »a spol.« značí dle čl. 17. obch. zák. při veřejné obchodní společnosti, že ve společnosti jest více veřejných společníků. Při komanditní společnosti po smyslu čl. 150., odst. 2., obch. zák. by přípojka, společenský poměr vyznačující, poukazovala k tomu, že ve společnosti komanditní je více osobně ručících společníků. Tomu tak zde není, neb dle žádosti jest K. J. jediným, osobně ručícím společníkem. Žádaný zápis nelze proto připustiti.

Třetí stolice mimořádnému revis. rekursu majitele firmy vyhověla a žádaný zápis za přípustný prohlásila.

Důvody:

Dle čl. 17., odst. 2., obch. zák. musí firma komanditní společnosti obsahovati jméno alespoň jednoho osobně ručícího společníka (komplementáře) s přípojkou, poukazující na to, že jedná se o společnost. Ježto zákon nepředpisuje výslovně přípojku tuto, není vyloučeno, že komanditní společnost přijme též obecně užívanou přípojku: »a spol.«, když v této společnosti nalézá se vedle komanditisty pouze jediný, osobně (neobmezeně) ručící společník (čl. 150. obch. zák.). Takováto společnost může, nemusí však označena býti jako společnost komanditní, komandita.

Jest sice správným, že z firmy společnosti, utvořené dle předpisů čl. 17. obch. zák., nelze vždy seznati, zda nositelkou firmy té jest veřejná společnost obchodní, či prostá společnost komanditní, aneb komanditní společnost na akcie, leč na tom nezáleží, ježto rozdíl zjevným jest z obchodního rejstříku a poněvadž, byť i ustanovením čl. 17. obch. zák. za základ položen byl princip pravdivosti firmy, zásada tato provedena jest v tomto případě jen ve formě seslabené. Netrvá se v případech, jakým jest tento, přísně na zásadě úplnosti. Ježto označení firmy, jež stěžovatel zvolil, nepříčí se zákonným ustanovením, musilo stížnosti býti vyhověno.

(Rozhodnutí nejvyššího soudního dvoru ze dne 22. října 1912, č. j. R II $\frac{935/12}{1}$.)*) Flieder.

---

*) Názor nejv. soudem projevený v literatuře všeobecně se schvaluje; tak viz: Randa, Handelsrecht, 2. vydání na str. 124; Cannstein, 1. svazek, na str. 220; Politzer, na str. 75; Staub-Pisko, 1. svazek, na str. 84. Poněkud jinak nález nejv. soudu ve sbírce Adler-Klemens pod č. 435.